

selv om man ikke var naaet længere end til 1911, kunde komme i Tanker om at spørge sig selv: Hvorledes kommer det til at se ud i 1922, naar Landbefæstningen ifølge de bestaaende Love skal nedlægges. Jeg vil tværtimod finde det naturligt, om han tænkte herpaa, ja, jeg vil ærlig talt finde, at en Mand, der sidder paa Konseilspræsidentens og Forsvarsministerens Plads, forsømte det, som var hans naturlige Pligt, hvis han ikke havde sine Tanker henvendt paa dette Spørgsmaal.

Jeg tror gerne, at der indenfor de to 11-Mands Grupper ikke kan være nogen som helst Stemning for Lovforslag som dem, vi her have forelagt, det er naturligt, men jeg troede — det er maaske naivt, men det var nu min Tro —, at der indenfor den øvrige Del af Regeringspartiet var nogen Stemning for at gaa i den Retning. Det kan jo være, den højtærede Konseilspræsident har Ret, naar han siger, at der aldeles ikke er nogen Forskel paa Anskuelserne med Hensyn til Militærvæsenet mellem 11-Mands Grupperne og de øvrige Medlemmer af Regeringspartiet. Den højtærede Konseilspræsident har mere Adgang til at faa Kendskab til den Sag end jeg. Det er ikke umuligt, at man er smeltet sammen i den Grad, men der var en Tid, hvorman ikke var saaledes sammensmeltet, hvor man maatte gaa paa Forlig med hverandre, og hvor hver Part forbeholdt sig sin Mening. Den Tid ligger ikke langt tilbage, vi kunne godt huske den. Den Gang fandt man det nødvendigt ved Meddelelser, som man sendte ud gennem „Ritzsaus Bureau“, at fortælle hele Verden, at vel ere vi enige i Øjeblikket om denne Ordning, men for Fremtidens Vedkommende staa vi højst uenige, hver Part forbeholder sig sin Mening om Københavns Landbefæstning.

Naar den højtærede Konseilspræsident i Dag siger: Der er ikke længere nogen som helst Forskel paa de to 11-Mands Grupper og de øvrige Medlemmer af Regeringspartiet — vel, saa er der ingen Forskel, men paa den anden Side kunde det interessere mig at faa at vide, paa hvilket Grundlag man har sluttet sig sammen. Ere alle fra den Side, som, før det nuværende Regeringsparti blev dannet, repræsenteredes af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), enige i den Militærpolitik, som repræsenteres af den højtærede Finansminister? Det ved jeg ikke, det ere de maaske. Jeg har før beklaget, at et Medlem var syg, og jeg føler mig i Dag fristet til mere end ellers at beklage, at det ærede Medlem fra Aars

(A. Thomsen), som ellers sidder paa Formandspladsen, er syg. Havde han ikke været syg, kunde jeg have haft Lyst til at spørge det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, der i Dag, ved at indtage Formandspladsen, er afskaaren fra at tage Ordet, om han mener, at det er rigtigt, hvad den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister sagde: at der med Hensyn til Opfattelsen angaaende vort Militærvæsen og Københavns Landbefæstning ikke er nogen som helst Forskel mellem de to 11-Mands Grupper og de øvrige Medlemmer af Partiet. Foreløbig har jeg altsaa kun den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsministers Udtalelse at holde mig til i den Retning, og det indrømmer jeg, er mig ikke nok, ikke en Gang hvis den højtærede Landbrugsminister giver ham Ret. Den højtærede Landbrugsministers Stilling med Hensyn til Militærvæsenet har jo været i den Grad uklar, at han sikkert ikke en Gang selv kan hitte Rede i den og langt mindre klare den for nogen anden.

Den højtærede Konseilspræsident sagde med Hensyn til Militærordningen, at der var ikke noget i Hærloven om, hvorledes Garnisonerne burde ordnes. Ja, ja, saa holde vi os dertil og sige, at der ikke er noget i Hærloven derom, men maaske den højtærede Konseilspræsident ved, at der var noget i Motiverne om den Ting, og maaske den højtærede Konseilspræsident endvidere ved, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds som Forsvarsminister og som den Forsvarsminister, der gennemførte Militærlovene, angaaende Motivernes Forhold til Garnisonsordningen udtalte, „at hvad der staa i Motiverne til Lovforslaget, er bindende i saa Henseende“. Nu kan det ikke nytte noget, at den højtærede Forsvarsminister kommer igen og fortæller, at da der ikke staa noget i Lovene, er der ikke noget, der binder. Hvis den højtærede Forsvarsminister vil have Ord for loyalt at føre Forsvarslovene ud i Livet, maa han finde sig i, at det, der staa i Motiverne, binder ham i Henhold til den Udtalelse, der blev fremsat i Landstinget af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, det kan han ikke komme udenom. Det kan ikke nytte at være saa flot og sige, at der ikke staa noget i Lovene, der binder, thi Lovforslaget havde Motiver, og det, der staa i disse, blev af den Minister, der gennemførte Loven, anerkendt for at være bindende med Hensyn til denne Ordning.

Men den højtærede Forsvarsminister har altsaa flot sat sig ud over, hvad der var bindende med Hensyn til Garnisonerne. Jeg